

ÚVOD

Zima sevřela les, pole i blata svými ledovými spáry. Krajinu přikryl sníh, který teď jemně pableskoval v měsíčním svitu. Bylo novoluní. V lese panoval naprostý klid narušovaný jen tu a tam tichým zašustěním sněhu, který sklouzl z větve, nebo nepatrným zachrastěním suchého rákosí ve větru. Věškeré šumění řeky ztlumil led, který překryl vodu od jednoho břehu k druhému.

Najednou se u řeky cosi pohnulo. Z rákosí se vynořil velký zlatohnědý kocour. Srst měl zježenou zimou. Netrpělivě setřásal z tlapek sníh, který se mu na ně lepil při každém kroku. Bořil se do měkkých závějí.

Před ním se prodírala dvě maličká koťata a tichounce naříkala. Brodila se prachovým sněhem, srst se jim na tlapkách i na bříšku slepila do ledových chuchvalců, ale kdykoli se zastavila, kocour je popohnal dopředu.

Tři kočky se plahočily podél řeky, dokud nedorazily na otevřené prostranství, které leželo přímo naproti ostrůvku. Nebyl daleko od břehu a obklopoval ho hustý rákosový porost. Z ledu vyčníva-

ly suché stvoly. Střed ostrůvku se skrýval pod silnými zasněženými větvemi zakrslých vrb.

„Už tam skoro jsme,“ mňoukl zlatohnědý kocour, aby kořata povzbudil. „Pojďte za mnou.“

Sklouzl po břehu na zamrzlou pěšinku v rákosí a potom vyskočil na tvrdou a suchou hlínu na ostrově. Větší kotě se vyškrábalo za ním, ale menší se zhroutilo na led a s žalostným mňoukáním se přikrčilo. Kocour chvíli vyčkával, ale pak se k němu vrátil a postrkoval ho, aby se postavilo, jenže kotě bylo příliš vyčerpané. Ani se nehnulo. Kocour olízl bezmocnému mláděti ouška, aby mu dodal odvahy, a potom ho popadl za kůži za krkem a odnesl na ostrov.

Za vrbami se prostírala mýtinka s několika keři. Sněhový příkrov křížoval bezpočet stop vyšlapaných kočičími tlapkami. Zdálo se, že tu nikdo není, ale z úkrytu kocoura sledovaly bystré oči. Pozorovaly, jak míří k největšímu shluku keřů a proniká vnější bariérou propletených větví.

Mrazivý říční vzduch vystřídalo teplo kočičí školky a vůně mléka. V pohodlném pelíšku vystlaném mechem a vřesem krmila šedivá kočka mourovatě kotě. Zvedla hlavu, když se k ní přiblížil kocour a jemně položil na zem kotě, které přinesl v tlamě. Druhé kotě se vrávoravě vyškrábalo do školky a teď se snažilo dostat do pelíšku.

„Dubasi???“ mňoukla kočka. „Cos to přinesl?“

„Kořata, Šedivko,“ odpověděl Dubas. „Vezmeš si je? Potřebují někoho, kdo by se o ně staral.“

„Ale čím jsou to kořata?“ zeptala se Šedivka a překvapeně se zadívala svými jantarovými očima na mláďata. „Nepatří k Říčnímu klanu. Kdes je vzal?“

„Našel jsem je v lese,“ odpověděl Dubas, ale kočce se přitom do očí nepodíval. „Měly štěstí, že je liška nenašla dřív než já.“

„V lese?“ mňoukla kočka nevěřičně chraplavým hlasem. „Dubasi, nemluv se mnou, jako bych měla myši mozek. Která kočka by opustila kotáta v lese? A navíc v tomhle počasí?“

„Snad nějaká toulavá kočka?“ Dubas pokrčil rameny. „Nebo dvounožci? Jak to mám vědět? Přece je tam nenechám, ne?“ Dloubl nosem do menšího kotěte, které leželo naprosto nehybně a kromě zrychleného dechu nejevilo žádné známky života. Drobný hrudníček se maličko zvedal a klesal. „Šedivko, prosím tě. Tobě ostatní kotáta umřela a tahle dvě zemřou taky, když jim nepomůžeš.“

Šedivčiny oči potemněly bolestí, když si vzpomněla na svá mrtvá kotátka. Podívala se na cizí mláďata. Ta jen žalostně mňoukala a otvírala přitom růžové pusinky. „Mléka mám dost,“ zamumlala si kočičí máma pod fousy a spíš jen tak pro sebe. „Samozřejmě že si je vezmu.“

Dubas si hlasitě oddechl. Zvedl jedno kotě po druhém a položil je vedle Šedivky. Ta si je přitáhla blíž a nosem je urovnala vedle svého kotěte. Kotátka hned začala dychtivě pít.

„Pořád to nechápu,“ mňoukla Šedivka, když se kotáta uvelebila. „Jak se mohla dvě kotáta octnout sama v lese v době bezlistí? Jejich matka musela být zoufalá.“

Zlatohnědý kocour štouchl mohutnou přední tlapou do chuchvalce mechu. „Já jsem je neukradl, jestli si snad myslíš.“

„Ne, to si nemyslím,“ mňoukla Šedivka po delším rozvažování. „Ale neříkáš mi celou pravdu, vid?“

„Řekl jsem ti všechno, co potřebuješ vědět.“

„Neřekl!“ rozzlobila se Šedivka a blýskla po něm hněvivým po-

hledem. „Co jejich matka? Já dobře vím, jaké to je přijít o děti, Dubasi. Takové trápení bych nepřála žádné kočce.“

Dubas zvedl hlavu a zlostně se na ni zadíval. „Jejich matka bude nejspíš nějaká toulavá kočka. A teď není počasí na to, abych ji hledal.“

„Ale Dubasi...“

„Prostě se o ta koťata postarej, prosím tě!“ Zlatohnědý kocour vyskočil, zprudka se otočil a prodral se mezi větvemi ven. Cestou ještě mňoukl: „Přinesu ti něco čerstvého k jídlu.“

Když Dubas odešel, sklonila se Šedivka ke koťatům a začala je svým hrubým jazykem olizovat, aby je zahřála. Tající led odplavil většinu pachů, ale Šedivka přece rozpoznala vůni lesa, spadaného listí a zmrzlé půdy. A pod těmito pachy bylo ještě něco, jakýsi jemný závan...

Šedivka přestala koťata olizovat. Opravdu cítila to, co si myslela, nebo se jí to jen zdálo? Znovu sklonila hlavu a otevřela tlamičku, aby vdechla pach koťat.

Rozevřela oči dokořán a upřeně zírala do temných stínů, které lemovaly školku. Nemohla se mýlit. Cítila z kožíšků těch malých sirotků, jejichž původ jí Dubas zamlčel, pach nepřátelského klanu!

KAPITOLA 1

Ohnivous se prodíral dolů do rokle, kde sídlil Hromový klan. Ledový vítr mu hnal do obličeje sních. Vločky padaly tak hustě, že sotva viděl, kam šlape. V zubech pevně svíral myš, kterou právě ulovil.

Pach čerstvě zabitého úlovku mu stoupal do nosu, až z toho začal slinit. Od včerejší noci nejedl, což se teď v čase bezlistí stávalo dost často. Hlad mu svíral útroby, ale on by nikdy neporušil kód válečníka: nejprve je potřeba nakrmit klan.

Ohnivous si vzpomněl na bitvu, k níž došlo před třemi dny. Pocit hrdosti ho hřál, i když měl teď svůj ohnivý kožíšek samý sních. Toho dne se připojil k ostatním válečníkům Hromového klanu a společně podpořili Větrný klan v boji proti druhým dvěma lesním klanům, které ho napadly. V bitvě bylo zraněno mnoho koček, a proto bylo důležitější než kdy jindy, aby ti, kteří byli schopni lovu, přinesli nějaké úlovky.

Jak se Ohnivous protahoval tunelem v hlodášovém křoví do tábora, sesypal se mu z ostatných větví na hlavu sních. Zatřepal

ušima, aby se ho zbavil. Trnité stromy, které rostly kolem tábora, mu sice poskytovaly jakous takous ochranu proti větru, ale mýtiny uprostřed tábora byla prázdná. Když napadlo tolik sněhu jako nyní, dávaly všechny kočky přednost svým pelíškům, kde se mohly zahřát. Pařezy a větve spadané ze stromů vyčnívaly zpod sněhové přikrývky. Přes mýtinu vedla jediná řádka otisků kočíčích tlapek, a to z pelíšku učedníků k ostružinovému houští, kde byla kočíčí školka. Při pohledu na otisk tlapek si Ohnivous nemohl neuvědomit, že je teď vlastně bez učedníka, protože Popelška byla zraněná nedaleko Hromové stezky.

Přeběhl střed tábora a odložil svou myš na hromadu čerstvě ulovené kořisti nedaleko keře, v němž spali válečníci. Hromada byla žalostně malá. Touto dobou se dala ulovit jen vyhublá kořist. Kost a kůže. Pro vyhladovělého válečníka jen tak dvakrát do huby. Než přijde období novolistí, nemají šanci ulovit tučnější myš. A to nastane až za mnoho úplňků.

Ohnivous se už už otáčel, aby se znovu vydal na lov, což byla jeho povinnost, ale vtom za sebou uslyšel hlasité mňouknutí. Zprudka se obrátil.

„Ohnivousi!“ oslovil ho Dráp, zástupce velitelky klanu, který se prodral ven z válečnického obydlí.

Ohnivous zlehka našlapoval sněhem zpátky k ostružinám. Uctivě sklonil hlavu, ale přesto cítil, jak se mu pohled jantarových očí mourovatého kocoura zabodává do hřbetu. Jeho myslí znovu projely všechny pochybnosti, které o Drápmi měl. Zástupce velitelky byl silný, vzbuzoval respekt, byl to vynikající válečník, ale Ohnivous věděl, že má své temné stránky.

„Dneska večer už nemusíš znovu na lov,“ zavrčel Dráp, když

k němu Ohnivous došel. „Modrá hvězda vybrala tebe a Šedého pruha, abyste šli na Shromáždění.“

Ohnivous rozčileně zastříhal ušima. Doprovozet za úplňku velitelku klanu na mírové shromáždění všech čtyř klanů byla pocta.

„Radši se teď najež,“ dodal tmavě mourovatý zástupce. „Vyrazíme, jakmile vyjde měsíc.“ Vykročil vojenským krokem napříč mýtinou k Vysoké skále, kde sídlila velitelka klanu Modrá hvězda. Pak se však zarazil, otočil svou masivní hlavu a zadíval se na Ohnivouse. „Hlavně na Shromáždění nezapomeň, ke kterému klanu patříš,“ zasyčel.

Ohnivousovi se zlostí naježily všechny chlupy. Zvedl hlavu a udělal pár kroků směrem k zástupci. „Proč to říkáš?“ dožadoval se neohroženě vysvětlení. „Ty si myslíš, že bych mohl být nelojální vůči svému vlastnímu klanu?“

Dráp se obrátil celým tělem a Ohnivous měl co dělat, aby sebou pod jeho výhrůžným pohledem netrhnul. „Viděl jsem tě v posledním bitvě.“ Zástupce na něj vrčel hlubokým hlasem, s ušima přitisknutýma k hlavě. „Viděl jsem, jak jsi nechal uniknout tu válečnici z Říčního klanu.“

Ohnivous sebou škulbl a v duchu si představil scénu z bitvy v táboře Větrného klanu. Dráp měl pravdu. Umožnil válečnici z Říčního klanu uprchnout bez sebemenšího škrábnutí, ale neudělal to ze zbabělosti nebo proto, že by nebyl loajální ke svému klanu. Šlo o Stříbrnku, do které byl zamilovaný jeho nejlepší přítel Šedý pruh. Nikdo z Hromového klanu o tom nevěděl. Ohnivous jí nedokázal ublížit.

Dělal, co mohl, aby kamaráda od návštěv u Stříbrnky odradil – jejich vztah odporoval kódu válečníka a vystavoval je oba velkému

nebezpečí. Jenže na druhou stranu Ohnivous dobře věděl, že by Šedého nikdy nezradil.

A kromě toho Dráp stejně neměl nejmenší právo obviňovat kteroukoli kočku, že není dost loajální. Při bitvě stál stranou, sledoval, jak Ohnivous bojuje o život s jiným válečníkem z Říčního klanu, a místo aby mu pomohl, otočil se a odešel. A to nebylo nejvážnější obvinění, jaké proti Drápu mohl Ohnivous vznést. Podezíral ho, že zabil předchozího zástupce velitelky Rudocha, a že dokonce plánoval vraždu samotné Modré hvězdy.

„Jestli si myslíš, že nejsem loajální, řekni to Modré hvězdě,“ mňoukl vyzývavě.

Dráp vycenil zuby, nahrbil se a vytáhl dlouhé drápy. „S tím nemusím Modrou hvězdu obtěžovat,“ zasyčel. „S mazlíčkem jako jsi ty si poradím sám.“

Ještě chvíli si Ohnivouse měřil pohledem a mladý zrzavý válečník si náhle uvědomil, že v zuřivém pohledu Drápuvých jantarových očí se kromě nedůvěry mihl i strach. Šokovalo ho to a pomyslel si: *Dráp si není jistý, kolik toho na něj vím.*

Vzpomněl si na svého přítele Havrana, Drápuv učedníka, který se stal svědkem Rudochova zavraždění. Dráp ho chtěl umlčet, a tak se ho pokusil zabít. Ohnivous ho proto odvedl k Ječmenovi, k samotáři, který žil nedaleko farmy dvounožců za územím Větrného klanu. Ohnivous se pokusil vysvětlit Modré Hvězdě, co Havran viděl, ale Hvězda odmítla uvěřit tomu, že by byl její statečný zástupce něčeho takového schopen. Ohnivouse se při pohledu na Drápa znovu zmocnil pocit marnosti. Jako by na něj padl strom a přišpendlil ho k zemi.

Dráp se rychle otočil a beze slova odkráčel pryč. Ohnivous se za

ním ještě chvíli díval a zároveň si uvědomil, že se z válečnického obydlí ozvalo zachrastění. Šedý pruh prostrčil hlavu větvemi.

„Co to proboha děláš? Takhle provokovat Drápa! Nadělá z tebe sekanou!“ mňoukl na Ohnivouse.

„Nikdo o mně nebude prohlašovat, že nejsem loajální!“ namítl Ohnivous.

Šedý pruh sklonil hlavu a několikrát si olízl náprsenku. „Promiň, Ohnivousi,“ zamumlal, „to je všechno kvůli mně a Stříbrnce...“

„Ne, není,“ přerušil ho Ohnivous, „a ty to víš. Dráp je ten, kde působí potíže, ne ty.“ Otrásl se, aby ze sebe shodil sníh. „Pojď, najíme se.“

Šedý pruh protáhl zbytek těla ven a skočil k hromadě s úlovky. Ohnivous ho následoval, vybral si hraboše, a protože stále hustě sněžilo, odnesl si ho do pelíšku válečníků. Šedý pruh se usadil poblíž, hned za stěnou tvořenou vnějšími větvemi.

Pár starších válečníků a Bílý víchr spali schoulení uprostřed obydlí, ale jinak tam nikdo nebyl. Spící kočky prostor zahřály a skrz hustě propletené větve dovnitř nepadal skoro žádný sníh.

Ohnivous si ukousl pořádné sousto. Maso bylo tuhé a vláknité, ale měl takový hlad, že si náramně pochutnával. Hraboš zmizel raz dva, ale byl lepší než nic. Posílí ho na cestu na Shromáždění.

Když Šedý pruh shltнул svých několik soust, položili se oba kocouři vedle sebe a olizovali si navzájem prochladlou srst. Pro Ohnivouse to byla úleva olizovat se takhle zase s Pruhem. Nějakou chvíli to vypadalo, že Pruhovala láska ke Stříbrnce jejich přátelství naprosto zničí. I když si pořád ještě dělal kvůli Pruhově zakázané lásce starosti, od poslední bitvy byli zase kamarádi ja-

ko dřív. Pokud měli přežít dlouhé období bezlistí, museli jeden druhému důvěřovat. A kromě toho si Ohnivous uvědomoval, že bude potřebovat Pruhovu podporu proti Drápovi a jeho rostoucímu nepřátelství.

„Jsem zvědavý, co se dneska v noci dozvíme,“ zamumlal do kamarádova šedého ucha. „Doufám, že se Říční a Stínový klan poučily a že už nebudou vyhánět Větrný klan z jejich území.“

„V bitvě nešlo jen o území,“ mňoukl Šedý pruh a znepokojeně sebou škulbl. „Potravy je míň než kdy jindy a Říční klan od té doby, co se dvounožci nastěhovali na jejich území, hladoví.“

„Já vím,“ mňoukl Ohnivous s maličkým zaváháním. Chápal, že kamarád chce obhájit Stříbrnčin klan. „Ale vyhánět jiný klan z území není řešení.“

Šedý pruh souhlasně zamručel a pak už mlčel. Ohnivous věděl, jak mu asi je. Od chvíle, kdy překročili Hromovou stezku, našli Větrný klan a přivedli ho zpátky, uplynulo teprve několik úplňků. Ale Šedý pruh cítil, že je kvůli své lásce povinen sympatizovat i s Říčním klanem. Žádné snadné řešení neexistovalo. Nedostatek potravy bude pro všechny čtyři klany zoufalý problém, dokud nepoleví ledové sevření, kterým čas bezlistí svírá celý les.

Pruhovo olizování Ohnivouse skoro uspalo, ale jakmile před pelíškem zachrastily větve, rychle se probal. Vešel Dráp spolu s Proužkem a Dlouhým. Všichni tři se na něj zlostně podívali a pak se usadili do hloučku poblíž prostředního keře. Ohnivous je sledoval šterbinami očí a přál si slyšet, o čem se asi baví. Uměl si lehce představit, že kují pikle proti němu. UVědomil si, že dokud Drápova zrada nevyjde najevo, nebude se on sám nikdy cítit v klanu bezpečně. Všechny svaly v těle se mu napnuly.

